

af Kapellanens Broder, Garderløjtnanten — et kønt ungt Menneske med et kækt og muntert Ansigt — samt af Søsteren, Generalkonsulinden, en lille fuglefin Skabning, endnu næsten et Barn, med nervøst missende Øjne og et sygeligt Smil.

Og derhenne ved Skrivebordet sad nu Emanuel, det ældste af Etatsraad Hansteds Børn. Han sad med Haanden under Kinden, iført en brun Klædes Slobrok, i Færd med at aabne et Brev.

Brevet var fra Faderen. Han havde modtaget det allerede den foregaaende Dag men opsat at læse det, for ikke at forstyrres i Udarbejdelsen af sin Præken. Nu aabnede han det næsten med Uvilje og gennemlæste det i Begyndelsen flygtigt og adspredt. Det var de sædvanlige omstændelige Beretninger om intetsigende Familiebegivenheder, om Broderen, der havde været paa Hofbal, om Generalkonsulens Fødselsdagsmiddag, om Søsterens Baby, der havde faaet Tænder o. s. v., o. s. v. Efterhaanden fængsledes alligevel hans Opmærksomhed. Han læste langsommere, Ord for Ord, undertiden med et tankefuldt Smil, tilsidst med et Stænk af Vemod.

Brevets Slutning lød:

„Som du kan vide, min kære Søn, glæder det os alle meget at erfare, at du bestandig er